

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

32. z myślą o stworzeniu bardziej przyjaznej dla użytkowników przyszłej strategii politycznej wzywa do większej harmonizacji i integracji przepisów dotyczących funduszy strukturalnych, unikając rozbijania projektu na różne części powiązane z poszczególnymi funduszami; zaleca skupienie się nie tylko na prawidłowości wydatków, ale także na jakości zaangażowania oraz przeznaczanie skoncentrowanych środków na zwiększenie wsparcia po stronie zarządzania;

33. nawołuje Komisję do jak najszybszego przedstawienia wniosków dotyczących przepisów w sprawie następnego okresu programowania, aby przyjąć rozporządzenie wykonawcze, opracować niezbędne wytyczne i przeprowadzić w odpowiednim czasie szkolenia w ich zakresie; wzywa także do uproszczenia procesu negocjowania i zatwierdzania programów operacyjnych w celu uniknięcia wszelkich opóźnień we wdrażaniu polityki spójności i wykorzystaniu funduszy po roku 2013;

*

* *

34. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim.

Spójność terytorialna, społeczna i ekonomiczna

P7_TA(2010)0473

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie osiągnięcia prawdziwej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej – warunek sine qua non globalnej konkurencyjności? (2009/2233 (INI))

(2012/C 169 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, szczególnie jego tytuł I i tytuł XVIII,
- uwzględniając konkluzje ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 25- 26 marca 2010 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowany: „Globalny wymiar Europy: Konkurowanie na światowym rynku – Wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając sprawozdanie roczne OECD z 2009 r.,
- uwzględniając „*Successful partnerships: a guide*” (przewodnik dotyczący skutecznego partnerstwa) OECD LEED - Forum for Partnerships and Local Governance z roku 2006,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie globalnej konkurencyjności w latach 2009-2010 Światowego Forum Gospodarczego (Genewa, Szwajcaria, 2009 r.),
- uwzględniając niezależne sprawozdanie „An Agenda for a Reformed Cohesion Policy – A place-based approach to meeting European Union challenges and expectations” (Agenda dla zreformowanej polityki spójności –ukierunkowane na konkretny obszar podejście służące sprostaniu wyzwaniom i oczekiwaniom, przed którymi stoi Unia Europejska) przygotowane w kwietniu 2009 r. przez Fabrizia Barkę na wniosek Danuty Hübner, komisarz ds. polityki regionalnej,
- uwzględniając dokument strategiczny Rady Europejskich Gmin i Regionów na temat przyszłości polityki spójności UE, opublikowany w Brukseli w grudniu 2009 r.,

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Regionów Europejskich (AER) na temat polityki regionalnej po roku 2013 przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne AER dnia 8 listopada 2007 r. w Udine (Włochy),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wyników negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie programowania 2007–2013 (COM(2008)0301),
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007-2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. dotyczącą dobrych praktyk w dziedzinie polityki regionalnej i przeszkód w wykorzystaniu funduszy strukturalnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na szczeblu krajowym i regionalnym oraz podstawy dla projektów w dziedzinie polityki regionalnej ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. dotyczącą zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając czwarte sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej i społecznej (COM(2007)0273),
 - uwzględniając dwudzieste sprawozdanie roczne Komisji na temat realizacji funduszy strukturalnych (2008) (COM(2009)0617),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowany: Wspieranie inwestycji publiczno-prywatnych krokiem w kierunku naprawy gospodarki i długoterminowej zmiany strukturalnej: zwiększanie znaczenia partnerstw publiczno-prywatnych (COM(2009)0615),
 - uwzględniając ust. 37 własnej rezolucji z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie reformy pomocy państwa na lata 2005-2009 ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0309/2010),
- A. mając na uwadze, że wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz solidarności między państwami członkowskimi należą do celów Unii Europejskiej, zgodnie z art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że Unia może być konkurencyjna jedynie w takiej mierze, w jakiej jej polityki wewnętrzne wspierają zdolność do skutecznego działania w obliczu globalnych wyzwań poprzez wprowadzenie zrównoważonej gospodarki, wytwarzającej niewielkie ilości dwutlenku węgla i dbającej o różnorodność biologiczną, zaś okresy recesji pokazały, że regiony mniej rozwinięte posiadają mniejszą zdolność do odbudowy gospodarczej,
- C. mając na uwadze, że konkurencyjność i spójność nie są ze sobą sprzeczne ani niezgodne, lecz zawierają elementy uzupełniające się,

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 79.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 38.

⁽³⁾ Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 65.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0223.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 97.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że pomimo dużych osiągnięć w zakresie spójności w Unii, zauważa się tendencję do pogłębiania się różnic terytorialnych między regionami UE, na przykład w zakresie dostępu, szczególnie w regionach, w których występują utrudnienia strukturalne, a także wewnątrz regionów i obszarów UE, co może przerodzić się w zjawisko segregacji przestrzennej i pogłębić różnice między poziomami dobrobytu w poszczególnych regionach UE oraz zmniejszyć ogólną konkurencyjność UE,
- E. mając na uwadze, że w swoim sprawozdaniu rocznym za rok 2009 OECD zawarła zalecenie dotyczące długofalowego wzrostu gospodarczego, w którym skoncentrowano się na znaczeniu polityki fiskalnej, inwestycji w infrastrukturę, edukację i siłę roboczą oraz regulacji rynków produkcji, podkreślając w ten sposób ich rolę,
- F. mając na uwadze, że Światowe Forum Gospodarcze w swoim sprawozdaniu w sprawie globalnej konkurencyjności w latach 2009-2010 i innych sprawozdaniach wskazało na decydującą rolę infrastruktury jako drugiego z dwunastu filarów, na podstawie których ocenia się światową konkurencyjność, oraz stwierdziło, że infrastruktura wysokiej jakości stanowi klucz do zmniejszenia tzw. efektu odległości, przyciągania inwestycji zagranicznych i umożliwiania rozwoju gospodarczego,
- G. mając na uwadze, że w długoterminowej perspektywie konkurencyjność można osiągnąć jedynie w kontekście naprawde zrównoważonego wzrostu gospodarczego w całej UE,
- H. mając na uwadze, że w sprawozdaniu grupy niezależnych ekspertów w sprawie innowacji i prac badawczo-rozwojowych powołanej po szczycie Hampton Court pod przewodnictwem Esko Aho określono kluczowe dziedziny – e-zdrowie, farmacja, transport i logistyka, środowisko, zasoby cyfrowe, energetyka i bezpieczeństwo – w których może działać innowacyjny rynek i w których istotną rolę odgrywa polityka publiczna,
- I. mając na uwadze, że by osiągnąć cele strategii UE 2020, konieczne jest określenie sytuacji wyjściowej w zakresie rozbieżności w poziomie rozwoju oraz ograniczenia, w związku z czym wyznaczone cele powinny odzwierciedlać rzeczywistą sytuację oraz potrzeby określone w wyniku konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami na różnych szczeblach administracji,
- J. mając na uwadze, że Rada Europejska na szczycie w marcu 2010 r. podkreśliła znaczenie promowania spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, również za pomocą rozbudowy infrastruktury, dla zapewnienia powodzenia strategii UE 2020, biorąc pod uwagę, że nowa strategia ma eliminować przeszkody w rozwoju gospodarczym,
- K. mając na uwadze, że polityka spójności okazała się skutecznym narzędziem elastycznego reagowania na społeczno-gospodarcze wyzwania wynikające z kryzysu finansowego,
- L. mając na uwadze, że oprócz zadowalającej infrastruktury podstawowymi warunkami konkurencyjności jest promowanie badań, innowacji i rozwoju technologicznego oraz dostępność odpowiednio wysokiej jakości szkolenia dla ludności w regionach,
- M. mając na uwadze, że regiony będą odgrywać kluczową rolę w ograniczaniu skutków kryzysu dla obywateli, w związku z czym powinny uwzględniać zasadę partnerstwa i wypracować właściwe instrumenty oceny ex-ante wpływu różnych rodzajów polityki na dany obszar w celu sprostania nowym wyzwaniom, takim jak dostosowanie do globalizacji, zmiany demograficznym i wynikające z nich wyludnianie się regionów, zmiana klimatu oraz problemy związane z sektorem energii, a także ochrona różnorodności biologicznej, jak również nowe wyzwania powstałe w wyniku światowego kryzysu,
- N. mając na uwadze, że - jak pokazały wyniki dyskusji dotyczących strategii i programów w dziedzinie polityki spójności w okresie programowania 2007-2013 - jakość programów i zaangażowanie podmiotów wzrosły na każdym szczeblu administracji, stanowiąc krok naprzód w kierunku realizacji celów lizbońskich w zakresie konkurencyjności gospodarczej i wzrostu zatrudnienia,

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- O. mając na uwadze, że reforma polityki spójności powinna prowadzić do jej udoskonalenia przez wzmocnienie powiązań, lepszą koordynację i synergę polityki europejskiej, unikając jednak podporządkowania jednej polityki innej polityce, zgodnie z potrzebami i celami Unii w zakresie trwałego rozwoju,
- P. I. mając na uwadze, że zaangażowanie podmiotów lokalnych i regionalnych na rzecz polityki spójności jest odzwierciedlone w ich lokalnych i regionalnych strategiach mających poprawić rozwój gospodarczy oraz integrację społeczną,
- Q. mając na uwadze, że konkurencyjność gospodarcza regionów pozostających w tyle jest wspierana za pośrednictwem rozwijania ich potencjału, w tym infrastruktury wszelkiego rodzaju, co umożliwia dostęp do edukacji, badań naukowych i innowacji,
- R. mając na uwadze, że chociaż niektóre elementy architektury tych instrumentów, np. jednakowe ramy czasowe oraz dostosowanie do strategii lizbońskiej, umożliwiają synergę, to nadal występują takie różnice, jak odmienne podstawy prawne, podejście tematyczne w opozycji do terytorialnego oraz współzarządzanie w opozycji do zarządzania scentralizowanego,

Polityka spójności jako warunek sine qua non światowej konkurencyjności gospodarczej

1. podkreśla osiągnięcia w polityce spójności UE oraz fakt, że jej wdrażanie jest niezbędne do zapewnienia powodzenia strategii EU 2020, jako instrumentu służącego wyeliminowaniu rozbieżności między regionami poprzez podniesienie ich konkurencyjności, ułatwienie podjęcia reform strukturalnych oraz poprawę zdolności tych regionów do dostosowania się do globalnych warunków gospodarczych;
2. docenia, że na lata 2007–2013 wszystkie państwa członkowskie przeznaczyły znaczne kwoty z ich łącznych przydziałów finansowych na badania naukowe i rozwój, innowacje oraz rozwój gospodarki opartej na wiedzy, co skutkuje 246 krajowymi lub regionalnymi programami operacyjnymi, w których na badania i innowacje przeznaczono w przybliżeniu 86 miliardów euro, z czego już 50 miliardów euro na podstawowe cele w zakresie badań naukowych, rozwoju i innowacji; podkreśla, że badania naukowe i innowacje są głównymi narzędziami zwiększenia konkurencyjności UE w obliczu światowych wyzwań, w związku z czym należy utrzymać regularne inwestycje w tych dziedzinach i przeprowadzać okresowe oceny postępów na podstawie osiągniętych wyników; zachęca państwa członkowskie i Komisję do przeznaczenia w ramach następnego okresu programowania wystarczających środków z funduszy strukturalnych na badania i innowacje, w szczególności trwałe innowacje, oraz wzmocnienie zdolności badawczych; podkreśla, że konieczne jest propagowanie i stosowanie udanych wzorców w trójkącie wiedzy dla zapewnienia trwałego rozwoju regionalnych działań badawczych i strategicznych ram dla innowacji we współpracy z przedsiębiorstwami, ośrodkami badań naukowych, uniwersytetami i organami publicznymi; podkreśla potencjał innowacyjnych zespołów regionalnych ukierunkowanych na wiedzę w zakresie stymulowania konkurencyjności na szczeblu regionów i nawołuje do lepszej koordynacji funduszy strukturalnych i siódmego programu ramowego na rzecz badań naukowych i rozwoju technologicznego;
3. podkreśla, że większe skupienie środków na politykę spójności może zapewnić znaczny wkład tej polityki we wspieranie konkurencyjności, innowacji i zatrudnienia w UE;
4. podkreśla, że przez wdrażanie polityki spójności zarówno sektor publiczny na wszystkich szczeblach administracji, jak i sektor prywatny odgrywają kluczową rolę w przywróceniu zaufania i solidarności w dobie recesji i po niej, zapewniając równe szanse w dostępie do inwestycji publicznych, zwłaszcza w zakresie infrastruktury, nowych technologii i kapitału ludzkiego, oraz gwarantując trwały rozwój;
5. podkreśla, że konkurencyjność gospodarcza regionów UE jest ściśle związana z istnieniem odpowiedniego poziomu zatrudnienia, wykształconej i wykwalifikowanej siły roboczej, zabezpieczenia społecznego i dostępu do usług publicznych; zauważa w związku z tym, że wspieranie spójności społecznej osiągniętej dzięki polityce spójności zwiększa znaczenie tej polityki dla ogólnej konkurencyjności regionów w skali światowej;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

6. uważa, że zgodnie z duchem traktatów polityka spójności, której celem jest zmniejszenie różnic między regionami w poziomie rozwoju i która przygotowuje regiony do sprostania wyzwaniom w krótkiej i dłuższej perspektywie czasowej (globalizacja, zmiany demograficzne, zmiany klimatu i ochrona różnorodności biologicznej, uwzględniając atuty i słabe punkty każdego z nich, okazała się kluczowa w procesie integracji europejskiej;

7. zaznacza, że dzięki zwiększeniu synergii stworzonej między polityką badań naukowych, rozwoju i innowacji a polityką spójności można skuteczniej odpowiedzieć na wyzwania strategii UE 2020 podkreśla, że polityka spójności musi odegrać ważną rolę przy realizacji strategii UE 2020, gdyż pobudza ona zmiany strukturalne w całej Europie oraz wspiera kluczowe priorytety w zakresie inwestycji na wszystkich poziomach: lokalnym, regionalnym i krajowym oraz inwestycje transgraniczne, zapewniając spójność społeczną, gospodarczą i terytorialną; podkreśla jednak, że chociaż priorytety polityki spójności powinny być dostosowane do celów strategii UE 2020, to musi ona pozostać polityką niezależną, zdolną uwzględnić regionalną specyfikę i wesprzeć słabsze i najbardziej potrzebujące regiony, by zdołały one pokonać trudności społeczno-gospodarcze, przeszkody naturalne i ograniczyć nierówności; jest zdania, że zapewnienie dalszego stosowania już funkcjonujących wytycznych dotyczących polityki spójności zagwarantuje regionalny wymiar działalności badawczej, rozwojowej i innowacyjnej oraz spowoduje powstawanie miejsc pracy w innowacyjnych sektorach;

Spójność terytorialna - odzwierciedlenie wpływu polityki UE na poziomie lokalnym

8. popiera poglądy dotyczące konkurencyjności przedstawione w zielone księdze nt. spójności terytorialnej, która polega na istnieniu „związków z innymi regionami, tak aby zapewnić skoordynowane i zrównoważone wykorzystanie wspólnych atutów” i umożliwić uwolnienie potencjału, jakim jest różnorodność obszarów UE; podkreśla w związku z tym, że sprawne i skoordynowane funkcjonowanie usług transportowych, należyty dostęp do telekomunikacji oraz w miarę możliwości łączenie zasobów i dzielenie kosztów energii, służby zdrowia, badań naukowych, ochrony środowiska i infrastruktury stanowią podstawowe warunki dalszej poprawy konkurencyjności; wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji zdefiniowania harmonijnej realizacji celu spójności terytorialnej;

9. wyraża pogląd, że przy nakreślaniu i realizacji polityki spójności państwa członkowskie muszą wspierać podejście ukierunkowane na konkretne obszary; przyznaje, że rola regionów w poszczególnych państwach członkowskich jest różna, w zależności od ich struktury politycznej i administracyjnej; domaga się, by zasada pomocniczości, we wzmocnionym i poszerzonym rozumieniu określonym w TFUE, była należycie stosowana oraz by w obecnym okresie programowania wprowadzić ulepszenia poprzez wspieranie decentralizacji wzmacniającej władze lokalne, w celu poprawy wykorzystania środków; uważa, że w związku z powyższym zarządzanie w regionach średnio jedynie 30,5 % budżetu ogólnego przeznaczonego na politykę spójności, podczas gdy resztą administrują rządy centralne, przynosi efekty odwrotne do zamierzonych; dlatego uważa, że w przyszłości należy znacznie upowszechnić zasadę partnerstwa;

10. uważa, że szczególnie obszary przygraniczne obrazują trudności, jakie napotyka Unia Europejska w związku z wyzwaniami takimi jak otwarcie granic, ukończenie tworzenia jednego rynku i globalizacja; podkreśla, że obszary te mogą cierpieć na brak konkurencyjności z powodu konkurencji podatkowej i socjalnej, złożoności administracyjnej oraz międzyregionalnych i międzypaństwowych przepływów migrantów; podkreśla znaczenie, jakie ma rozwój narzędzi współpracy transgranicznej oraz wielopoziomowego sprawowania rządów i zachęca Komisję do wspierania wymiany informacji i dobrych wzorców;

11. podkreśla, że spójność terytorialna ma charakter horyzontalny i wielosektorowy, w związku z czym do jej wypracowania musi przyczynić się polityka Unii; przypomina, że pojęcie to nie ogranicza się do skutków polityki regionalnej, ale też koncentruje się na koordynacji z innymi obszarami polityki Unii ukierunkowanymi na zrównoważony rozwój i zapewniającymi widoczne wyniki na poziomie regionalnym, w celu rozwoju i pełnego wykorzystania szczególnych form potencjału regionalnego oraz zwiększenia ich skutków w terenie, co prowadzi do wzrostu konkurencyjności i atrakcyjności regionalnej oraz do osiągnięcia spójności terytorialnej; jest zdania, że „koncentracja, współpraca i więzi” to kluczowe współzależne spójności terytorialnej umożliwiające wypracowanie bardziej wyważonego rozwoju terytorialnego w UE;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

12. podkreśla, że wielopoziomowe sprawowanie rządów obejmuje zdecentralizowaną odpowiedzialność za programy, co umożliwi lepsze wykorzystywanie potencjału współpracy terytorialnej; w związku z czym, aby Unia Europejska mogła dążyć do wspólnych celów za pomocą spójnych i ukierunkowanych na wyniki środków, jednocześnie ustalając szczególne priorytety regionalne i lokalne, należy wdrożyć zasady wielopoziomowego sprawowania rządów;

13. wyraża zadowolenie z wyników inicjatyw URBAN i LEADER, podkreśla, że należy wykorzystać zgromadzone doświadczenia i podobne przykłady najlepszych rozwiązań w celu stworzenia zintegrowanych ram zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich i wiejskich; nawołuje Komisję do rozpatrzenia i zaproponowania metod pracy, które sprzyjają partnerstwu między obszarami miejskimi i wiejskimi, przeciwdziałają wyludnieniu obszarów wiejskich i pobudzają zrównoważony rozwój miast, jako że blisko 80 % populacji UE zamieszkuje obszary miejskie; zaznacza, że zarówno obszary miejskie, jak i wiejskie odgrywają dynamiczną rolę w regionalnym rozwoju gospodarczym, oraz podkreśla, że w ramach następnego programowania należy przewidzieć inwestycje zarówno w projekty dotyczące miast, jak i regionów podmiejskich, a także inwestycje na rzecz lepszej koordynacji z programami rozwoju obszarów wiejskich;

Zwiększenie oddziaływania polityki spójności dla zapewnienia wzrostu konkurencyjności gospodarczej

14. uważa, że partnerstwo jest podstawową zasadą przy kształtowaniu polityki spójności, zaś podejście oddolne poprawia zdolność administracyjną i jakość procesu programowania; uważa, że władze administracyjne każdego szczebla powinny uczestniczyć w podnoszeniu konkurencyjności gospodarczej UE w spójny i skuteczny sposób, wzajemnie się uzupełniając; nawołuje Komisję do podania jaśniejszej definicji zasady partnerstwa, aby zapewnić ustanawianie rzeczywistych partnerstw z władzami regionalnymi i lokalnymi oraz ułatwić wymianę najlepszych praktyk między regionami;

15. przypomina, że wspólne finansowanie jest podstawową zasadą prawidłowego kierowania polityką spójności; domaga się, aby chronić tę zasadę, pomimo ograniczenia wydatków publicznych ze względu na kryzys gospodarczy;

16. podkreśla, że potrzebne jest promowanie przedsiębiorczości i wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), uznając tym samym, że odgrywają one kluczową rolę w poprawie konkurencyjności gospodarczej i tworzeniu nowych miejsc pracy; podkreśla potrzebę przeglądu i konsolidacji roli instrumentów UE wspierających europejską konkurencyjność z myślą o racjonalizacji procedur administracyjnych, ułatwieniu dostępu do finansowania, szczególnie dla MŚP, oraz wprowadzeniu innowacyjnych mechanizmów zachęcających opartych na realizacji celów związanych z inteligentnym, zrównoważonym i sprzyjającym włączeniu społecznemu wzrostem gospodarczym, a także z promowaniem ściślejszej współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym i innymi instytucjami finansowymi; docenia w tym kontekście wartość dodaną oferowaną przez instrumenty inżynierii finansowej i zachęca do ich stosowania na jak najszerszą skalę, tak aby wykorzystać środki dostępne w ramach funduszy strukturalnych i dotacji globalnych, z myślą o osiągnięciu pozytywnych synergii i o maksymalizacji wyników; nawołuje również do ułatwienia dostępu do kapitału wysokiego ryzyka i mikrofinansowania;

17. podkreśla ponadto, że skuteczne wdrażanie polityki spójności w dużym stopniu zależy od tego, w jaki sposób jest ona pomyślana, dlatego istotne znaczenie ma zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych na wczesnym etapie kształtowania i wdrażania przyszłej polityki spójności; zaznacza również, że potrzebny jest rozwój horyzontalnych i wertykalnych partnerstw między władzami publicznymi na wszystkich szczeblach z myślą o osiągnięciu jak najskuteczniejszego zarządzania na poszczególnych szczeblach; przypomina, że wielopoziomowe sprawowanie rządów stanowi jedną z kluczowych zasad polityki spójności oraz że jest ono niezwykle ważne dla zapewnienia jakości procesu podejmowania decyzji; podkreśla także w tym kontekście znaczenie partnerstwa władz regionalnych z Komitetem Regionów;

18. z zadowoleniem przyjmuje zmianę rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006, które upraszcza procedury korzystania z funduszy strukturalnych i funduszu spójności i zachęca Komisję do dalszego upraszczania procedur, aby zapewnić ich elastyczność i zmniejszyć obciążenia administracyjne dla beneficjentów wsparcia pochodzącego z funduszy, tak by władze mogły sprostać wyzwaniom w odpowiednim czasie i przy wykorzystaniu odpowiednich środków; uważa, że partnerstwo publiczno-prywatne może dostarczyć prawdziwego wsparcia jako uzupełnienie wysiłków podejmowanych na poziomie lokalnym i regionalnym, i nawołuje Komisję Europejską do przedstawienia konkretnych propozycji konsolidacji partnerstwa publiczno-prywatnego w ramach polityki spójności;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

19. podkreśla znaczenie stałego wspierania głównie projektów na rzecz regionów mniej rozwiniętych w celu zniesienia różnic, tak by wyniki oczekiwane w tym okresie programowania zostały utrzymane i odpowiadały wstępnym założeniom; uważa, że zwiększenie dostępności i liczby udogodnień infrastrukturalnych przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności zapóźnionych regionów na rynku wewnętrznym oraz konkurencyjności UE jako całości na rynku zewnętrznym; wyraża pogląd, że wycofanie takiego wsparcia spowodowałoby zmniejszenie skutków pierwotnych pozytywnych wyników;

20. podkreśla, że chociaż polityka spójności skupia się na regionach mniej rozwiniętych, dotyczy ona wszystkich regionów europejskich, bez względu na ich poziom rozwoju; podkreśla zatem potrzebę wspierania celu konkurencyjności regionalnej i zatrudnienia; przypomina, że silna i dobrze finansowana polityka spójności, posiadająca budżet odpowiadający przynajmniej obecnemu budżetowi zarówno pod względem wartości absolutnych, jak i realnej wartości, jest warunkiem wstępnym realizacji celów strategii EU 2020 zmierzającej do przekształcenia UE w inteligentną i zrównoważoną gospodarkę sprzyjającą włączeniu społecznemu i konkurencyjną na arenie światowej oraz do zapewnienia harmonijnego rozwoju wszystkich regionów i osiągnięcia celu spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej;

21. jest zdania, że PKB musi pozostać głównym kryterium służącym ustalaniu kwalifikowalności regionów do uzyskania pomocy w ramach polityki spójności, zaś inne wymierne wskaźniki mogłyby zostać uwzględnione, jeżeli okażą się istotne, przy czym władze krajowe powinny dysponować swobodą stosowania, na odpowiednim szczeblu decyzyjnym, innych wskaźników uwzględniających szczególne cechy regionów i miast;

22. podkreśla znaczenie uwzględnienia przy przyznawaniu środków szczególnych cech np. peryferyjnych regionów przybrzeżnych, górskich, regionów, w których występuje zjawisko wyludnienia, czy oddalonych regionów i miast granicznych; zachęca regiony do występowania z inicjatywami dotyczącymi wykorzystywania ich specyfiki regionalnej; nawołuje Komisję do dostosowania poszczególnych instrumentów finansowych umożliwiających uzyskanie wartości dodanej w perspektywie krótko- i średnioterminowej i do uwzględnienia przy tym skutków kryzysu gospodarczego i finansowego;

23. zachęca Komisję do zbadania nowych możliwości w dziedzinie inżynierii finansowej w celu poprawy skuteczności i wpływu polityki spójności oraz aby osiągnąć jak najlepsze wyniki w ramach wybranych projektów;

24. podkreśla korzystny wpływ równości kobiet i mężczyzn na wzrost gospodarczy i spójność społeczną, a także na konkurencyjność UE;

Polityka spójności jako kluczowa polityka w okresie po roku 2013

25. podkreśla, że rozwój regionalny i spójność terytorialna w Europie, ze względu na swoją wartość dodaną, odgrywają decydującą rolę w poprawie konkurencyjności gospodarczej UE i w dążeniu do osiągnięcia celów strategii UE 2020, uznając podejście ukierunkowane na konkretny obszar za główny sposób osiągnięcia równowagi gospodarczej;

26. podkreśla potrzebę zintegrowanego podejścia do korzystania z funduszy strukturalnych, ponieważ są one ważnym instrumentem pomagającym regionom osiągnąć zrównoważony wzrost, zwiększyć zatrudnienie i dobrobyt;

27. podkreśla, że należy nadal utrzymywać systemy przejściowe, aby umocnić i zwiększyć osiągnięty poziom rozwoju, który mógłby ucierpieć, gdyby drastycznie zmniejszono środki finansowe z powodu osiągnięcia określonego celu; w ten sposób zapewnia się takie same podejście do regionów znajdujących się w podobnej sytuacji, co pozwoli również skutecznie zorganizować programy; skreślony;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

28. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że oczekiwania obywateli europejskich wiążą się z ich potrzebami, a w szczególności z potrzebą dostępu do odpowiedniej infrastruktury i usług publicznych wysokiej jakości, które muszą być świadczone sprawiedliwie i dostępne cenowo dla wszystkich obywateli europejskich, bez względu na ich miejsce zamieszkania i pracy; podkreśla, że należy przestrzegać zasady równych szans oraz że wszystkie infrastruktury i projekty finansowane z funduszy strukturalnych powinny być dostępne dla osób niepełnosprawnych;

29. zauważa, że do konsolidacji wiedzy i innowacji jako bodźca do przyszłego wzrostu gospodarczego i europejskiej konkurencyjności konieczna jest poprawa jakości edukacji, opieranie się na wynikach badań, promowanie innowacji i transferu wiedzy w całej Unii, jak najszerze wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych, zadbanie, aby innowacyjne pomysły owocowały postawianiem nowych produktów i usług, które przyczynią się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy o wysokiej jakości i pomogą stawić czoła wyzwaniom wynikającym z przemian społecznych w Europie i na świecie, promowanie przedsiębiorczości, nadanie pierwszorzędno znaczenia potrzebom użytkowników i możliwościom rynkowym oraz zapewnienie dostępności i odpowiedniego poziomu finansowania, w którym fundusze strukturalne będą odgrywać kluczową rolę;

30. podkreśla, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna daje możliwość wykorzystania w pełni potencjału badań naukowych, rozwoju i innowacji oraz zapewnienia obywatelom europejskim lepszych warunków życia i większego zaufania do UE; selektywne i połączone inwestycje w badania naukowe, rozwój i innowacje muszą uwzględniać możliwości oraz potencjał regionów i miast, a także wspierać rozwój kluczowych dziedzin, takich jak e-zdrowie, farmacja, transport i logistyka, środowisko, zasoby cyfrowe, energetyka i bezpieczeństwo, przez programy rozwoju instytucjonalnego i budowania potencjału;

31. jest zdania, że niektóre środki finansowe przyznane na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną w ramach polityki spójności powinny zostać wykorzystane do osiągnięcia i utrzymania pozycji światowego lidera w sektorach, w których Europa ma już przewagę konkurencyjną, i w sektorach, w których otwierają się przed nią szanse na osiągnięcie pozycji światowego lidera;

32. jest zdania, że w celu skonsolidowania rynku wewnętrznego potrzebne są szczególne środki służące pobudzaniu konkurencji na poziomie europejskim, jednak bez zakłócania równowagi między państwami członkowskimi; uważa, że w ten sposób można osiągnąć zadowalający poziom stabilności i dobrobytu gospodarczego w skali europejskiej;

33. zaleca, aby państwa członkowskie i Komisja poświęciły większą uwagę wspieraniu dużych projektów, które obejmują co najmniej dwa programy operacyjne o istotnym wpływie na poziomie europejskim, co zapewni wartość dodaną, spowoduje powstawanie miejsc pracy o wysokiej jakości i zagwarantuje zrównoważony rozwój regionów;

34. jest zdania, że w ramach polityki spójności należy nadal promować środki, które spowodują powstanie jak największej liczby miejsc pracy, co umożliwi wykorzystanie lokalnych zasobów ludzkich i zapewni ich stały rozwój, z myślą o zagwarantowaniu wysokiej produktywności;

35. utrzymuje, że osiągnięcie gospodarczej, społecznej i terytorialnej spójności jest warunkiem koniecznym, ale niewystarczającym do zagwarantowania konkurencyjności gospodarczej na poziomie światowym, co wymaga znacznych inwestycji w kluczowych dziedzinach, takich jak energetyka, środowisko, infrastruktura, edukacja, badania naukowe i rozwój, przemysł i usługi twórcze, logistyka i transport;

*

* *

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.